

Löberöd
2007-03-11

Till
Jordbruksdepartementet, Bjarne Örnstedt, Helena Busk
Jordbruksverket
Naturvårdsverket
Länsstyrelserna

Angående skydds jakt på duvhök

Sveriges ornitologiska förening (SOF) har under 2006 samlat underlagsmaterial angående den på många egendomar nödvändiga fångsten av duvhök. Resultaten redovisar man i en rapport (Eggers, 2006) som bifogas ett brev ställt till Jordbruksverket, men också distribueras till ett antal berörda länsstyrelser. Sveriges Yrkesjägareförening (SYF) har tagit del av såväl rapport som brev och vill med denna skrivelse anföra följande:

Skydds jakt och fällfångst är en liten del av ett produktionssystem som återför större mervärden till miljön än det förbrukar. Det finns inga hållbara argument som talar för ett förbud för skydds jakt eller fällfångst av duvhök. Detta har konstaterats av både Naturvårdsverk och i vedertagen forskning. Den av SOF redovisade rapporten utgör här ett undantag. Sveriges yrkesjägare *förutsätter* att en intresseförenings åsikter i frågan (SOF) inte är vägledande för tillståndsgivningen.

Fakta om vår verksamhet

Uppfödning, utsättning och jakt på fågel är en av flera binärningar på landsbygden. Jaktturism, som är den övergripande termen, är också en växande grön näring. Att en näring vill försvara sina investeringar – även på landsbygden – är ingenting konstigt. Åtskilliga forskningsresultat (se bif. sammanställning) pekar också på att de satsningar på biotopvårdande åtgärder som genomförs på jaktförvaltade marker generellt gynnar artmångfalden – och då handlar det om allt vilt. Till och med de fågelutsättningar som delar av SOF vill ha bort (det är viktigt att påpeka att Sveriges ornitologer inte är eniga i denna fråga) anses av flera forskare bidra till mångfalden i kulturlandskapet. I Engelska studier har man jämfört marker med aktiv viltförvaltning (inkl. fågelutsättningar) med marker som får sköta sig själva, eller som brukas med konventionellt jordbruk. Resultaten är entydiga: mångfalden finner man på marker som förvaltas av jägare *och* där jägaren har ett professionellt intresse i sin verksamhet. Detta har också redovisats i den ansedda tidskriften *Nature* (vol. 423, May 2003). Verksamheten bedrivs nästan alltid med pengar från försålda jakter.

Den utsättningsverksamhet som SOF vänder sig emot har t.o.m. rönt så stort intresse internationellt att man i dagarna initierat en större studie med syftet att mäta den artmångfald som kan anses vara en produkt av själva utsättningsverksamheten (ref: *Countryside Alliance* och *Game Conservancy Trust*).

Eftersom de naturvårdande insatserna till mycket stor del bekostas med medel från försålda jakter, är det också lätt att förstå att vi jägare ser flera skäl till att upprätthålla en jämvikt mellan rovdjur och andra djur. En vital del i denna verksamhet är en kontrollerad jakt på rovdjur: den s.k. predatorkontrollen. Den som har inblick i ekologin, vet också att de flesta predatorer äger betydligt större förmåga att anpassa sig till människans olika former av naturbruk än t.ex. en raphöna eller en vadare. Följden blir att rovdjuren ökar i antal, medan känsligare arter kontinuerligt minskar. Det är därför vi anser att predatorkontrollen är en viktig del av naturvården. Duvhöken är i detta sammanhang en viktig predator.

Steget från att skydda den hotade raphönan eller vadaren från överuttag av predation till att också skydda de fasaner som skall ge intäkter till fortsatt naturvård är för oss jägare inte långt.

Av Naturvårdsverkets *Policy för skydds jakt efter duvhök* (1990-08-30) framgår det tydligt att *jakt efter duvhök bör få bedrivas även i framtiden*. Ett bra underlag inför ev. beslut om ornitologorganisationernas krav på totalfredning, avger verket också i ett yttrande av den 2006-08-03 (Dnr 429-4989-06). I detta konstateras bl.a. att de alternativ till skydds jakt som enligt art. 9 i Fågeldirektivet krävs, uppfylls av de berörda egendomarna. Därmed faller de av SOF:s argument som stödjer sig på direktivet.

Vi konstaterar att Sveriges ornitologer driver sin kampanj mot skydds jakt på, och fällfångst av, duvhök helt enkelt därför att man inte accepterar de väl belagda sambanden mellan predation och viltförekomst. Man gillar helt enkelt inte fågeljakt och därför vill man i ett första steg förbjuda yttringar av den. Predatorkontroll är en sådan yttring.

Sveriges yrkesjägare undrar om dessa åsikter skall styra praxis och utövande i frågan – när vedertagen kunskap pekar i en helt annan riktning? Det är Du som tjänsteman som avgör detta.

SOF:s argument mot verksamheten – med bemötanden

(se bif. skrivelse till JV och länsstyrelserna av den 20 nov 2006)

- SOF ifrågasätter ”nödvändigheten” av skydds jakt och fällfångst. Vad man ofta glömmer i detta sammanhang, är att jägarna också är näringsidkare. Det är de som har att göra den ekonomiska avvägningen: vad behöver jag göra för att min investering skall ge en anständig lön *och* insatskapital till biotopvården? Vi respekterar SOF:s kunnande på området fåglar, men hur väl skickad är organisationen att spekulera kring lokala, ekonomiska effekter av predatoruttaget?
- Ett av SOF:s tyngsta argument mot skydds jakt och fällfångst av duvhök är ”allvarliga brister i hanteringen”. Som exempel på dessa brister nämner man *både* proceduren för tillståndsgivning *och* själva den genomförda predatorkontrollen. Man lägger också från SOF:s sida stor möda på att hitta enstaka exempel som, enligt deras förmenande, visar att hanteringen missköts. Vi tycker det är märkligt att antingen myndighetens

påstådda brister i handläggning, eller enstaka jägares brister i hanteringen, av Sveriges ornitologer anses vara hållbara argument mot en viltvårdande åtgärd.

Inom SYF och på vår grundutbildning bedrivs ett mycket aktivt och seriöst arbete för att stävja tendenser till ovarsamhet i hanteringen. Ingen, allra minst vår yrkeskår, är betjänt av fusk och vanskötsel. SYF:s hållning är självklart att brott skall beivras.

- Målsättningen med skyddsjakt och fällfångst av duvhök är, i motsats till vad SOF hävdar, glasklar: att fjärma individer som uppenbart hotar de utsatta fåglarna eller andra, känsliga arter. Sveriges yrkesjägare investerar årligen stora resurser i utsättning av jaktbart vilt. Fåglarna växer upp i det fria och på hösten fälls ca 50% av dem under välordnade jakter. Fällda fåglar blir alltid livsmedel. Fällfångade duvhökar återutsläpps ringmärkta och denna insats gör det möjligt för bl. a. ornitologer att fortsätta bedriva forskning på duvhök.
- När SOF hävdar att vi bör kalkylera med det uttag som sker till följd av duvhökens näringssök (se SOF:s brev i bilaga), visar man också att man inte vill medge vad denna fråga handlar om. Ingen av oss jägare missunnar en hök en måltid eller flera. Problemet uppstår när enstaka rovfåglar s.a.s. vänjer sig vid det dukade bordet och plötsligt är ständigt närvarande. Effekten kan då mycket väl bli att stora grupper av fasaner helt sonika väljer flytta – permanent. Vi har då ett läge när vår investering s.a.s. fått vingar och vi kommer inte att kunna sälja de jakter som krävs för att vi skall kunna bedriva vårt näringsfång.
- SOF anser att duvhöken bör totalfredas. *Man anför inga argument för ett sådant ställningstagande.* Faktum är att de argument man framfört på andra håll i debatten inte heller håller för en närmare granskning. Duvhöken är *inte* hotad. Den ströks från den s.k. Röda listan år 2000. Den påverkas *inte* av ett jaktligt uttag överlag, och definitivt *inte* av skyddsjakt på enstaka individer. Detta har också konstaterats av de två ledande rovfågelforskarna i Europa (prof Marcström och Dr Kenward; ,se bif sammanställning).

Om SOF:s önskar ytterligare kontroll av verksamheten, har SYF ingenting emot det. Detta förutsätter att berörda länsstyrelser har resurser och veterinär kompetens för en sådan uppföljning och att den kan utvecklas i samarbete mellan parterna. SYF har vid flera tillfällen tagit initiativ till samarbete med bl.a. Skånes ornitologiska förening. Sveriges yrkesjägare räknar med att en kvalitetssäkrad uppföljning skulle minska riskerna för osakliga påståenden om hanteringen.

Om SOF-rapporten

SYF uppskattar anslaget att skapa ett sakligt underlag med den rapport som bifogas SOF:s skrivelse (Eggers 2006). Tyvärr ser vi också att rapporten är tydligt vinklad. Författarens slutsatser rimmar uppenbart illa med de fakta som redovisas i texten. Eggers har också utelämnat många i sammanhanget relevanta referenser. Sålunda avverkas den omfattande forskningen av habitatförbättringar i samband med jaktlig verksamhet *i en enda mening* - som dessutom saknar referenshänvisning. Inte heller omnämns de många studier som tydligt visar att predator kontroll kan vara ett fungerande verktyg för att förbättra villkoren för t.ex. vadare i Europa. Mot denna bakgrund bedömer vi Eggers rapport som ett vetenskapligt färgat, personligt inlägg i debatten. Jämför gärna med oberoende källor!

Slutsats

Uppfödning, utsättning och jakt gynnar såväl miljö som artmångfald. SOF accepterar inte dessa resultat och man vill också förbjuda jakt på utsatt fågel och dess olika yttringar. Sveriges yrkesjägare vill att beslut i dessa frågor skall fattas mot bakgrund av vedertagna fakta (och mot bakgrund av den miljönytta som jaktlig verksamhet dokumenterat åstadkommer) och inte mot bakgrund av ideologiska ställningstaganden utifrån ett synnerligen begränsat perspektiv.

Poul-Erik Jensen
Ordf.
Sveriges Yrkesjägarförening

Parkvillan, Löberöds Gård
240 33 Löberöd

Tel. 0413-30072, mobil 070-3833072
E-post info@yrkesjagarna.se
Hemsida www.yrkesjagarna.se